

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561947568/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

te han hos Ingen, som hos ham, denne uhyggelige Følelse, vi kjende, ved at være ene i det snevre Gravkapel eller i en stor Skov, hvor vi have forfeilet Vei og Sti. Ved hvert Besøg fik *Christian* sine to Skilder, »Sildeskjæl», kaldte Almuen dem, en lille tynd Kobbermynt af hvilke der gik sex paa en Skilling; men det var ikke disse, som trak; nej, det var de sølsomme Historier om de sorte Granskove, om Lisbræer, Nøkker og Hrimtusser, og især Musikken. Violinen fortalte paa sin Maade ligesaa forunderlige Ting, som Gudfaderens Tunge.

Døren blev igjen lukket af, saasnart de vare indenfor. Her hang paa Væggen et Par Skilderier, som havde en egen Interesse for *Christian*; det var fem Stykker af *Dødningsdansen*, illuminerede Billeder efter Malerierne i Mariakirken i Lübeck.

Alle maae de med i Dandsen, Pave og Keiser, Alle, lige ned til Børnet i Vuggen, der undrende sig synger:

»O Død, hvor skal jeg det forstaae?
Jeg skal dandse og kan ikke gaae!«*

Christian saae op paa Skilderierne, de vendte Rygsiden ud. Han spurgte: hvorfor?

»De have vendt sig i Dandsen!« sagde Gudfaderen og bragte dem igjen i Orden. »Har Du siddet længe der udenfor?«

»Nei, ikke længe! Du spillede, og det hørte jeg paa! havde jeg været herinde, da kunde jeg have seet, hvorledes Døden dandsede rundt, saa Skilderierne vendte sig. For det er dog sandt, hvad Du fortæller mig?«

»De skal være Dine!« sagde Gudfaderen og tog dem ned. »Siig din Fader, at Du har faaet dem! Glas og Ramme beholder jeg selv! Det er smukke Billeder! Holder Du nu af mig? Er jeg ikke god? Siig mig det!«

Den Lille gjentog det, i det han dog følte sig ængstelig ved Gudfaderens Blik.

»Hvorfor er ikke Din lille Legekammerat med? *Naomi* hedder hun? Ikke sandt! I kunde jo gjerne have kommet Begge!«

»Hun er borte!« sagde *Christian*, »hun kjørte med den fornemme Kudsk!« og han forklarede, saa godt han kunde, hendes pludselige

* »O Tod, wo schal ik dat vorstan?
Ik schal dansen: un kan nicht ghan!«